

**Jubilæum Sæculare Ecclesiæ Catholicæ Per Septendecim
Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala**

Per Septendecim Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala ; Ex Annalibus
Ecclesiasticis collectum Pro Xenio Oblatum Academicæ Sodalitati
Dominorum B. Mariæ Virginis Annunciatæ Herbipoli, Anno ...

Herbipoli, 1699

Decas X. Ab anno 490. ad annum 560.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64743](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64743)

Ab anno 400. ad 500. 438

✽(489.)✽ Euphemius Catholicus eligitur Episcopus Constantinopolitanus, qui Concilium Chalcedonense quidem amplectitur, sed Acacii nomen ex dyptichis sacris auferre tergiversatur.

Theodoricus Amalus Gothorum Rex perumpit in Italiam, & Odoacrem cum exercitu occurrentem iteratis præliis vincit.

Clodovæus Francorum Rex vincit Syagrium, qui Sueffionensem tenebat civitatem, fugientemque ad Alaricum Wisigothorum Regem, qui aliam Galliarum partem occupabat, repetit & traditum occidit.

✽(490.)✽ Circa hunc annum complures viri Sancti in Hybernia elucescunt. Aurelius Britannorum Rex memorabilem de Engisto singulari ope Numinis victoriam reportat, & ut gratias DEO pro ea referret, profanatas à Saxonibus ecclesias hostium spoliis ditavit.

DECAS X.

✽ *Ab anno 490. ad annum 500.* ✽

491. **Z**eno Imperator (Pelagio insigni viro & Patricio qui impietatem ejus arguere ausus erat, ideóq; fractâ gulâ suffocatus est, ad justum Dei judicium provocante) morte, impietate suâ condignâ

T

gnâ

gnâ extinguitur, postquam annos septendecim imperâsset, morbo Comitiali quo crebrò laborabat arreptus, sive nimiâ crapulâ vel ebrietate sopitus, ut scribit Zonaras, vel aliâ ægritudine repentinâ afflatus, & pro mortuo habitus, vivus sepultus est. Cùm verò è sepulchro audiretur lamentabiliter domesticos & satellites implorare, ut inde educeretur non ad Imperium, sed monasterium, prohibente Ariadnâ uxore, cui invisus esse cœperat, ne quis monumentum aperiret, miserè periiit, sui ipsius lacertis & caligis, quas gestabat, comestis, ut postea monumento recluso compertum est.

Zenoni absque liberis defuncto, excluso quoque Longino ipsius fratre perditissimis moribus homine, ab Ariadna suffectus est Anastasius, nondum Ordinis Senatorii, sed assumptus è *Schola Silentiariorum* (sic appellabantur qui in Palatio Imperatoris militantes, ea quæ sunt quietis, curabant) quæ res movit suspicionem haud levem, evedum eum fuisse ab Ariadna ob turpem amorum commixtionem: Et Euphemiùs Constantinopolitanus nullâ vi adigi potuit, ut eum coronaret, hæreticum appellans & indignum qui Christianis imperaret, nisi priùs scriptam ab eo referret fidei Orthodoxæ professionem &

& Chalcedonensis Concilii approbationem. Sic ab Euphemia repressus. saltem ad tempus Catholicum se exhibuit, alioquin valde lætantibus Manichæis & Arianis, eò quod mater Anastasii esset Manichæa, & Clearchus ejus avunculus, Arianus

Non diu sub larva pietatis, quam initio sui Imperii præferebat, latere potuit malitia Imperatoris, quin manifestis sceleribus proderetur. Ut primum enim stabilitum imperium vidit universum Imperium aristoeratiæ effecit, magistratus omnes vendendo, inexplebili pecuniæ cupiditate incensus, quâ provincias diripuit, ac subditos omnes expilavit. Et Promotum esse ad Imperium in summam Ecclesiæ desolationem in ipso fere Imperii exordio prænunciavit, cum bellum plebeium inter Byzantios exortum esset magnâ populi & urbis devastatione, quâ maxima pars urbis combusta est.

(492.) Felix III. Pontifex Romanus ex hac vita decedit, cui subrogatus est vir doctissimus Gelasius filius Valerii, qui mox honorificis litteris Anastasium Imperatorem salutavit, sed responsorias non accepit.

Anastasius stabilito regno insolentior factus ab Euphemia sibi restitui cupit pro-

feffionem fidei à se scriptam, eo prætextu, quòd videret Concilium Chalcedonense, à nonnullis reijci, ab aliis recipi, & inde plurimas oriri dissensiones, ad quas sedandas iussit, ut unusquisque secundum consuetudinem ejus loci, ubi degeret, de eodem Concilio sentiret, cæterum de illo nemo disputare præsumeret. Ex quo apparet Anastasium neque Manichæum, neque Arianum fuisse, sed *Acephalorum*, vel *hesitantium* sectæ.

✽(493.)✽ Theodoricus Amalus Rex Gothorum Ravennam, & in ea Odoacrum obsidione cingit, atque urbis Episcopo mediatorem agente, ita cum Odoacre convenit, ut ambo æquâ sorte in illa urbe viverent, & regno pariter potirentur. Quibus conditionibus aliquamdiu servatis Theodoricus ad Epulas invitatum Odoacrum fraudulenter occidit, posthæc Theodoricus reliquis suis hostibus conciliatis, integrâ potitus Italiâ, pacem per legatos ab Anastasio petiit & impetravit, & foedere cum Regibus aliis firmato animum rebus politicis moderandis penitus adjecit, usus potissimum operâ, magni Aurelii Cassiodori Senatoris, viri doctissimi & amplissimi. Et tametsi Arianus esset, Catholicos tamen omni officiorum genere benevolentissimè profecutus est, &

& ostendit ægrè se ferre, si quis in ejus gratiam ad Arianos transfiret, quem etiam tradunt aliquando ministro cuidam, infano amore, dilectissimo ea de causa caput amputâsse, ac dixisse: *Si DEO fidem sinceram non servasti, quomodo mihi, qui homo sum, conscientiam sanam præstabis?* Aliaque multa proclara gessit, quibus Italorum animos sibi conciliavit.

Pelagiani Dalmatiam, & Picenum suâ hæresi infestârunt. Quamobrem graviter Gelasius arguit Piceni Episcopos de ipsorum oscitantia, præcipuè autem, quòd paterentur à Seneca quodam carioso sene, homine rudi & illiterato, in una eademque congregatione puellis sacris misceri monachos: asserebat enim tantam vim inesse hominis liberæ voluntati, etiam sine adjutorio Dei, ut, si vellet, posset inter adolescentulas versari, contrectare, & tamen nullatenus inquinari.

✽(494.)✽ Euphemius Constantinopolitanus Episcopus iteratò admonitus à Gelasio, ut Acacii nomen ex diptychis eraderet, magis obduruit, causatus scilicet non de fide, sed tantùm de moribus altercationem esse inter se & Romanum Pontificem, ac per Sedem Apostolicam magis exerceri vindictam, quod ab Acacio spreta esset, quam defendi justitiam.

præsertim cum ipse contra Orientales hæreticos fidei Catholicæ acerrimum ageret defensorem, & Concilium Chalcedonense tutaretur; quæ responsio Gelasium impulit, ut Romæ septuaginta Episcoporum Concilium congregaret, in quo ad reprimendam Constantinopolitanorum Episcoporum, se supra alios erigentium præsumptionem, præter alia multa de primatu Ecclesiæ Romanæ supra alias ecclesias voce Domini instituto decreta edita sunt; & inter hæresiarchas ac schismaticos Acacius quoque anathematis sententia denuò innodatus est.

Clodoveus in Gallia Rex adhuc paganus uxorem ducit Crotildem, seu Clotildem Christianam fœminam, filiam Gundebaldi Regis Burgundionum, per quam etiam ipse postea ad Christi veram fidem maximo ecclesiæ incremento adductus est. Voluit autem Deus tanti conjugii primitias sibi offerri, cum primogenitum filium ex ea natum & baptizatum à Clotilde, ac *Jugomerem* nominatum matrâ morte eripuit. Unde Rex commotior factus in Clotildem, quasi ob Baptismum impertitum, à Diis offensis puer subtractus esset, vehementer eam increpavit, Clotildis autem DEO vero confisa editit secundò genitum eundemque bapti-

ptizavit & Clodomirum appellavit, quo
ægotante, acerrimè iterum à Rege re-
prehensa confugit ad preces, & sanitatem
impetravit filio, & marito Religi onis Chri-
stianæ æstimationem ingeneravit.

S. Benedictus Magnus monachorum
Patriarcha & Occidentalis Ecclesiæ decus
Nursiæ nobili genere ortus, ac Romæ lit-
teris operam navans, ex urbe discessit, &
altioris vitæ institutum sectaturus, ad lo-
cum, qui dicitur Sublacus, juxta Simbrui-
nos montes, in altissimam speluncam pe-
netravit, in eaque sic per triennium deli-
tuit, ut unus id sciret Romanus Mona-
chus, quo ad vitæ necessitatem ministro
utebatur. Sed Dei revelatione & virtu-
te miraculorum notior factus, vitæ suæ ex-
emplo tam multos in sanctum vitæ institu-
tum pertraxit, ut brevi duodecim à se ere-
cta monasteria monachis repletet.

✠(495.)✠ Euphemius sibi prima-
tum supra Orientales ecclesias vendicans,
eo titulo, quòd tunc Constantinopolis urbs
regia esset, nullis Gelasii Papæ dehortatio-
nibus acquiescens, tandem justo DEI
judicio ab ipso hæretico Imperatore
Anastasio compefcitur, & Sede suâ ex-
turbatus in exilium relegatur, tum quia
Mauris favit, Imperatore bellum contra
eos gerente, tum quia Imperatori ad kn-

perium evedto comminatus fuit, se illum in ordinem redacturum & inter tonsuratos connumeraturum, si perseveraret hæreticus esse. Ob quæ Euphemius merito gloriosum Confessoris titulum consecutus fuisset, si in cæteris Romanæ Ecclesiæ se se fidelem & obedientem præstitisset, at verò propter obstinatum etiam ex his tam laudabiliter factis promerita gloria ita obscurata est, ut qui nomen Acacii ex Diptychis eradere noluit, suum nequidem nomen in eisdem conservaverit, expunctus ex Albo sacro, & schismaticorum notâ fœdatus: Cui in Sede Macedonius vir pius & Religiosus successit.

✽(496.)✽ Gelasius scriptis, & præclare gestis clarissimus Pontifex optimè de Ecclesia meritis diem obit, & Anastasius II. Patriâ Romanus, Pontifex creatur.

✽(497.)✽ Anastasius Pontifex legatos mittit Anastasio Imperatori pro pace in Ecclesia componenda, quos Imperator dolosè spe pacis detinuit molitus interea, si quo modo posset Pontificem inducere ad subscribendum Henotico, sive Unitivo, vel ut alii appellant Pacificatorio Zenonis, & referunt Historici quidam, quasi Pontifex ad id faciendum propensior jam fuerit, sed quòd admirabili divinæ providentiæ adscribendum est, morte præven-

tus

tus fuerit. Observatum id enim est, quòd Deus titubantem Ecclesiæ Rectorem prius ab humanis subduxerit, quàm exequeretur aut decerneret, quod meditaretur.

SECTA PACIFICORUM.

Memoratum est supra, quòd Zeno Imperator Eutychetis ac Dioscori heresi imbutus condiderit editum HENOTICUM serò pacificatorium, quo inducti fuerunt tum Catholici ad aliquid de veritate fidei remittendum; tum hæretici Eutychiani ad aliquam partem vanitatis suæ rejiciendam, ut ad commentitiam pacem utrique pertingerent, hinc quidem Eutycheti anathema dicendo, illinc verò Chalcedonense concilium, in quo error ejus damnatus fuerat, conculcando. Unde res eo devenit ut prælatus quilibet, faceret in sua ecclesia quicquid lubebat. Quam prætentam pacem ubi Anastasius Imperator amplexatus est, neque promulgatum fuit in ecclesia Chalcedonense concilium, neque ab universis rejectum, dictique sunt plerique specioso nomine PACIFICATORES, reipsâ conturbatores.

✽(498.)✽ Anastasius Papa moritur, antequam Festus Patricius Romam venisset, ut præstaret, quod Imperatori pollicitus fuerat suafurum se Romano Pontifici subscriptionem Henotici Zenonis. Falsum igitur est, ex calumniis schismaticorum depromptum mendacium, quòd

Anastasio Papa fulmine percussus interierit, ut quidam temere scribunt, aut ignoranter, confundentes Anastasium Pontificem cum Anastasio Imperatore, qui aliquot annis post fulmine tactus occubuit.

SCHISMA LAURENTIANUM.

Festus elapsa occasione id quod promiserat in Anastasio, in successore ejus efficere attentavit. Cum enim post Anastasij obitum die quarto in Basilica Constantiniana legitime ex Diacono Romano Pontifex creatus esset, Symmachus natione Sardinus, eodem die agente Festo, inimico homine super seminante discordia zizania Laurentius Presbyter intrusus est schismaticus, qua de causa ortis non tantum inter Clerum, sed etiam inter senatores ingentibus discordiis, plurima mala in ecclesiam inuenta sunt, & utraque pars mox Ravennam ad Theodoricum Regem convenit, qui ita sententiam suam in hac controversia effatus est, ut qui primo electus esset, & à majori parte, ille sederet. Quibus conditionibus cum Symmachus superior esset, ille Pontificatum quidem retinuit, Radix autem multorum malorum extirpata nondum fuit, sed ultra progeneravit.

Longinus frater Zenonis Imperatoris homo spurcissimus & rapacissimus, apud Antiochiam Isauriæ captus, & catenis vinculus, Anastasio missus Constantinopolim, posteaquam populo ibidem ingens spe-

Etacu-

saeculum dedisset, apud Nicæam variis tormentis excruciatum, poenas exolvit turpitudinum suarum, quibus sacra & profana fœdavit.

(499.) Romæ cogitur Concilium à Symmacho Pontifice, nequaquam autem à Theodorico Rege, indictum, ad sanciendos canones pro ambientium prociacia imposterum retundenda. Præter alia multa decretum speciatim est, ut excommunicati ipso facto & exauctorati posthac essent Clerici cujuscunque Ordinis, qui in perstito Pontifice, eoque inconsulto de alterius post illius obitum electione quomodocunq; Paciscerentur, aut deliberarent, vel ipsi Pontificatum ambirent, & si Papæ mors tam subito accederet, ut de electione sui Successoris non posset decernere, tunc qui ab universo Clero aut majori parte electus esset, consecraretur; sic tamen, ut privatis passionibus suffragium nullatenus adhibeatur.

Per successoris electionem non est intelligendum, quòd Pontifex Romanus sibi ipsi subroget successorem (nunquam enim post Petrum id reperitur tentatum fuisse) sed in Reverentiam sedis Apostolicæ & Vicarii Christi decedentis Pontificis, rogaretur sententia, de successore, quæ tamen à Romano Clero collatis suffragiis num rata habenda esset, deliberaretur. Subscripsere huic

con-

concilio Episcopi 72. & Presbyteri 67. quos inter primus fuit Laurentius, ipse ille qui in schismate Antipapa insurrexerat, & in hoc eodem concilio Episcopus Nucerinus creatus est, non aquit, *ate sed temporum miseriâ ita postulante.*

Cùm Anastasius Imperator uti priorum Pontificum, ita etiam Symmachi admonitionibus absterritus Orthodoxos ad coniunctionem cum hæreticis violentè adigeret, scelerum vindex Deus, obstinaciam hæreticam ulturus intimis finibus Borealibus barbarum populum Bulgaros fuscitavit, qui violentis agminibus sese in Thraciam effuderunt, & Romanum exercitum deleverunt. Unde qui ferro victus fuerat Anastasius, ingenti vi auri persolutâ ad tempus quidem grassationes hostiles retinuit; victores tamen auro suo non omnino exarmavit, ut hostes esse desinerent.

Videbatur quidem Schisma Laurentianum non nihil sedatum, Festo tamen & Probino agentibus magno conatu, recruduit. Laurentium enim occultè in urbem revocârunt, unde tam Clerus quàm Senatus divisus est, & plurimæ cædes atq; expilationes factæ. Quin & illud Senatorum suggestione contra Canones factum est, ut Rex Theodoricus visitatorem mitteret Apostolicæ Sedis Petrum Altinæ civitatis Episcopum, qui de criminibus Symmacho
impo-

Impositis cognosceret, de qua visitatione Ennodius in libello Symmachi defensorio graviter in eos invehitur, qui id petere ausi fuerunt & hæc subdit: *Pontificem Deus suo sine questione reservavit arbitrio, voluitq; Beati Petri successores cælo tantum debere innocentiam, & subtilissimi discussoris indagini in-violatam exhibere consentiam, ipsi verò quicquid ubique fidelium est submitit.*

✽(500.)✽ Ob visitationis hujus iniquitatem, utpote quæ fieret *contra Religionem* (uti acta Synodi loquuntur) *contra statuta, & regulas majorum*, summopere exhorrescentes Orthodoxi (præsertim cum viderent missum visitatorem contra expressa mandata Regis, Schismaticorum parti tenerius adhærere) Theodoricum hæreticum Regem implorârunt, ut finiret res ecclesiæ Romanæ absque ignominia nota, more majorum in synodo tractari, qui ut suâ auctoritate tumultus haud dubiè in synodo movendos coërceret, Romam advenit, & Regiâ munificentia à Senatu populoque Romano exceptus est. Cui plausui & publicæ exultationi S. Fulgentius ex Sicilia ad Limina Apostolorum salutanda peregrinatus opportunè interfuit, & magnificentia advenientis Regis, atq; urbis gratulantis & exultantis summo opere excitatus est ad cæli divitias contemplandas.

Sin-

Singulari Divini Numinis Providentiæ adscribunt Fasti Romanæ Orthodoxæ Ecclesiæ, quòd hoc tempore quo se consumptam putare potuisset Ecclesia, nullo in orbe terrarum Catholico Rege existente, in medio nebulæ & caliginis Deus quasi stellam matutinam exoriri fecerit Clodoveum Francorum Regem, eumque hoc anno cœlitus illuminatum ad fidei agnitionem pertingere voluerit. Erat hic annorum Clodovei Francorum Regis decimus quintus, quo cum acerrimo contra Alemannos prælio intricatus & coarctatus vidisset suos ad interneccionem prope ultimam deleri ac pessundari, invocatis frustra Diis suis, compuncto corde & elevatis in cœlum oculis, vovit Jesu Christo, quem Clotildis prædicaret, filium Dei vivi, ipsius se fidem suscepturum, dimisso Deorum cultu, si victoriam contra hostes indulgeret. Itaque eodem momento tergavertentibus Alemannis, gloriosissimam potitus victoriâ, quam Regem ipsum interemit. Posthæc eadem agente Clotilde a S. Remigio Rhemensi de voto exsolvendo monitus, promptè vocanti Deo obtemperavit; & ne solus, sed ut Regem decebat, pompâ Deo gratiore solennitatem adornaret, voluit unâ secum & populum tanti gaudii, & beneficii cœlestis confor-

ter

tem esse, nec difficile id erat obtinere. Deo quippe qui cor Regis versabat, populi quoque corda moderante, vox una fuit populi pariter acclamantis: Mortales Deos abjicimus, & Deum quem Remigius prædicat immortalem sequi parati sumus, quæ magnificè ac simul piè omniibus præparatis Rex prior ad baptismum progressus his verbis a Remigio exceptus est *mitis depone colla sicamber, adora quod incendisti & incende quod adorasti.* Post quæ baptizatus Clodoveus & sacro Chrismate delibutus, atque uno cum ipso soror ejus ALBOFLEDIS & magna pars exercitus, ineffabili totius Christianæ Ecclesiæ gaudio & animarum emolumento.

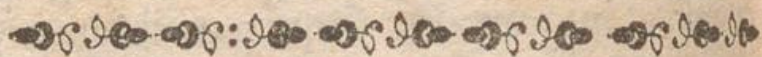
Cum ante baptismum Remigius coram aulicis Regem sacris mysteriis aliquandiu instrueret, subita lux cœlitus illapsa totam domum replevit, tanquam lux solis radiantis, & pariter audita vox est: *Pax vobis, ego sum nolite timere, manete in dilectione mea.* Tantæque claritatis gloria S. Episcopum perfudit, cum exquisitissimi odoris suavitate, ut evidenter adverteretur illuc auctorem, lucis, & suavitatis spiritum S. sua dona diffundere.

Contigit & illud, ut ampulla Chriftomatis ore columbæ desuper venientis adferretur, quâ tum fons more solito, tum etiam ipse

ipso

ipse Rex sacratuſ eſt. Cuiuſ exemplo ſucceſſoreſ Francorum Reges ejuſdem cœleſtis ampullæ perenni, nec unquam deficiente ſacro oleo haſtenuſ inungi conſueverunt.

Sub hoc jubare Eccleſiæ Romanæ Ortho-
doxæ in apricam pacis ſerenitatem ex
hæreſum nebulis eluctantiſ ſiſtere, & pri-
mæ huic parti Jubilæi ſæculariſ finem im-
ponere tempuſ & ordo diſiſionis poſtu-
lant. Huc uſque enim per quinque ſcili-
cet prima Sæcula fatentur Novatoreſ Ec-
cleſiam veram à Chriſto & Apoſtoliſ ac-
ceptam doctri-
nam retinuiſſe, & ſponſant
permanſiſſe Spirituſ ſancti, ſine defectu,
ſine rugâ, ſine macula. Quam verò moder-
næ eccleſiæ facieſ conformiſ ſit primæ,
ſcire volenti ad oculoſ demonſtrat idem
adhuc Primatuſ Romanæ Eccleſiæ, eadem
potenſtaſ definiendi, & judicandi: hæreſum
ex eadem infalli-
bili Cathedra Petri dam-
natio: eadē fidei invariata confeſſio: idem
Doctoreſ in Eccleſia conſenſuſ, & eadem
intemerata doctri-
na: Verbo eadem facieſ
primitivæ & modernæ Eccleſiæ, facieſ
ſoliſ, & non facieſ lunaſ, non enim in luna
ſed in ſole poſuit DEUS tabernaculuſ ſuum.

F I N I S.

IN.